

Evaluering og læringspunkter SV9106 «teoridagen» h-24 v/ Thorgeir Kolshus

Overordnet inntrykk

Alt i alt var opplevelsen fra kateterplass god. Responsen fra det store flertall i salen var stort sett umiddelbar og positiv. Også i den litt for lange siste økten, om intervjuet, lot de fleste til å være med på notene. Som koordinator hadde jeg lagt vekt på at det skulle være stor variasjon i genrene, og det fungerte godt. Vekslingene mellom 'How to'-foredrag, mer overordnede poenger, erfaringsdeling og panelsamtale, krydret med et par-tre runder med deltagerinvolvering, gjorde det lettere å ha undervisning en hel dag, og det lot til å gjøre det lettere å være utsatt for dette også.

Lunsjpausen ble heldigvis litt lengre enn den halvtimen som var avsatt. Til neste gang bør det legges inn minst 45 minutter, helst en hel time, også for at det skal være en buffer i programmet i tilfelle noe uforutsett inntreffer.

Detaljene i programmet

Daniel Quintana hadde en engasjerende og oppdatert gjennomgang av sosiale medier etter X/Twitter, og hadde også gode tips til hvordan starte og røykte en podcast. Det er en ekstra styrke for et doktorgradsprogram at han har publisert en monografi om forskningsformidling på SoMe. At en deltager krysser av for ikke å ha lært noe som helst av dette foredraget, er rett og slett tull (se forøvrig kommentar om evalueringen under).

Anders Ravik Jupskås' foredrag om internasjonal kronikkskriving og tilpasning til ulike nasjonale kontekster fungerte godt som bevisstgjøring rundt muligheter, godt krydret med en dose underholdende poenger. Både Daniels og Anders' innlegg sørger for å ta brodden av ellers tenkelige innvendinger om at emnet blir særnorsk.

Nytt av året var en sekvens om forskningsformidling om betente temaer, med innlegg og påfølgende panelsamtale mellom Cathrine Thorleifsson, Grete Brochmann og Reidar Jessen. Det ble også åpnet for spørsmål og kommentarer fra salen, slik tilfelle var med samtlige innslag. Selv om samtalen nok kunne flytt bedre, var det en nerve i den sekvensen som jeg er ganske sikker på nådde langt ut i salen. Det erfaringsnære budskapet ble klart formidlet av alle tre, som også sørget for å understreke hvilket privilegium det er både å få så mye oppmerksomhet om forskningen sin og å kunne påvirke policyutvikling. Slik tror jeg vi unngikk både overdreven problemorientering og sørget for at ingen tok skrekken.

Mine to lengre sekvenser var en innledende motivasjonsdel (mye gulrot, litt pisk), samt en How to-del med kronikkskriving og intervju. De gikk stort sett som jeg hadde håpet, men jeg kan nok kutte litt på anekdotefrekvensen.

Gros innlegg om hva fakultetet kan stå til tjeneste med kan med fordel kuttes til kun å dreie seg om dette – altså hvem som er tilgjengelig for å gi støtte, og hva denne kan bestå av.

Inntrykk fra evalueringsskjemaet

En svarprosent på under 30 gir et for svakt grunnlag for å trekke de helt store konklusjonene. I et par av svarene i den kvalitative delen fremkommer det en kraftig irritasjon over at dette emnet er obligatorisk – men det fremgår også klart at denne irritasjonen er et arvestykke fra tidligere deltagere. At en deltager ser ut til å mene at ikke ett eneste av de mange ulike bidragene gav noe som helst utbytte, er det vanskelig å ta som annet enn et symptom på akkumulerte fordommer mot emnet. Utover det har tilbakemeldingen begrenset verdi. Det er vanskelig å vite hvordan dette skal motvirkes, slik at alle deltagerne kan stille med et like åpent sinn. Men en slik nullstilling er selvsagt viktig for at alle studentene skal kunne ta til seg lærdom.